

věci žal. úřad uznal, že tím splněna jest podmínka pro vznik st-lova nároku dle § 1154 lit. b) o. z. o. proti jeho zaměstnavateli, nelze v tom spatřovati úsudek nelogický.

Č. 5845.

Četnictvo: I. K výkladu předpisů o zaopatřovacích požitcích příslušníků četnictva. — II. Vrchní četnický strážmistr pensionovaný dnem 1. července 1922 nemá nároku na úpravu požitků podle zák. č. 232/22.

(Nález ze dne 6. září 1926 č. 18.064).

V ě c: Karel Š. ve F. proti ministerstvu vnitra o výměru pensijních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dekretem zem. četnického velitelství pro Moravu z 20. června 1922 zpraven byl Karel Š., vrchní četnický strážmistr, posléze velitel strážnice v B., že se výnosem min. vnitra z 18. května 1922 překládá do trvalé výslužby. V dekretu vyměřena byla st-li pense a její výplata byla poukázána od 1. července 1922. Dekret obsahuje dodatek, že bude Karel Š. dnem 1. července 1922 vzat ze stavu četn. zem. velitelství pro Moravu a předán do evidence domobranecké skupiny doplňovacího okr. velitelství ve Znojmě.

Rozhodnutím z 28. ledna 1925 nevyhovělo min. vnitra žádosti Karla Š. z 23. prosince 1924 o přiznání zvýšeného výslužného na podkladě požitků stanovených pro vrchní strážmistry, velitele stanic podle zákona ze 13. července 1922 č. 232 Sb., ježto mu tyto podle ustanovení cit. zákona, rozhodnutí nss-u z 2. října 1924 č. 18.012 a výnosu min. vnitra z 15. ledna 1924 nepřísluší, poněvadž v čase, kdy zmíněný zákon nabyl účinnosti, t. j. 1. července 1922, byl již ve výslužbě, nebyl tudíž velitelem stanice ani nekonal rovnocenné služby četnické.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z těchto úvah: — — —

Stížnost namítá, že byl st-l dán do výslužby dnem 1. července 1922, že byl následkem toho ve výslužbě až dne 2. července 1922, tedy po nabytí účinnosti zákona č. 232/1922, že v nejnepříznivějším případě nastalo přeložení st-le do pense současně s vejítím zákona tohoto v platnost.

Námítku tuto nelze uznati důvodnou. Zákon ze 13. července 1922 č. 232 Sb. upravuje služební požitky četnických vrchních strážmistřů, kteří jsou veliteli stanic (okresů) nebo kteří konají rovnocennou službu četnickou. Dle čl. III. nabyl tento zákon účinnosti dne 1. července 1922. Důsledkem toho mohou se předpisy jeho vztahovati na ony z předem uvedených četnických osob, které dne 1. července 1922 aneb později, pokud zákon působil, službu uvedenou vykonávali. Nevztahuje se proto na četnické osoby uvedené skupiny, které dne 1. července 1922 v aktivní službě nebyly.

St-l byl, jak nesporno, dnem 1. července přeložen do výslužby. Tohoto dne a to již od počátku tohoto dne nebyl proto st-l v aktivní službě a nedočkal se účinnosti zákona č. 232/1922 ve službě aktivní, nýbrž

vstoupil před účinností jeho do výslužby. Tomu také nasvědčuje obsah pensij. dekretu z 20. června 1922, dle něhož aktivní služba st-lova končila 30. června 1922. Pak ovšem se předpisy dovolaného zákona, jakož i předpisy prov. výnosu min. vnitra k zákonu tomuto ze 17. listopadu 1922, na něž stížnost též poukazuje, na něho nevztahují a nemůže se proto předpisů dotčených, jak ve stížnosti činí, ve svůj prospěch s úspěchem dovolávat.

Stížnost namítá, že žal. úřad přehlédl při vydání napadeného rozhodnutí zásadu v § 6/3 zák. ze 4. července 1923 č. 153 Sb. uznávanou.

Předpis tento se případu tohoto netýká. V § 6/3 zákona č. 153/23, jehož účinnost vztahuje se dle § 89 č. 1 na dobu od 1. ledna 1920, obsaženy jsou předpisy, týkající se právních nároků četnických gažistů, jichž nabývají tím, že v době, kdy byli do výslužby přeloženi, již dovršili předepsané období, jehož uplynutí jim dává nárok na vyšší požitky. V tomto případě nejde však o takovýto časový postup do požitků vyššího platového stupně neb vyšší hodnostní třídy, nýbrž o žádost st-lovu, aby mu vyměřeny byly pens. požitky na podkladě platů zavedených zákonem č. 232/22. V takovém případě přísluší nárok na určité odpočívne požitky jen tomu, komu je norma nová příznává. Poněvadž pak zákon č. 232/22 v příčině osob četnických v pensi již se nalézajících žádného zvláštního ustanovení neobsahuje, mohou platy tímto zákonem zavedené tvořiti základnu pensijní jen u těch četnických osob, jichž služ. požitky byly tímto zákonem upraveny, t. j. osob, které v den vejití zákona tohoto v působnost — 1. července 1922 — byly ještě v aktivní službě. St-l, jak již vyvoděno bylo, tohoto dne však v aktivní službě již nebyl.

Ustanovení § 79 zák. č. 153/1923, na které stížnost rovněž poukazuje, nemá pro tento případ významu, neboť obsahuje předpis o tom, na které případy nelze použití zákona č. 153/1923, nýbrž zákonů platných před tím, než zákon tento vešel v působnost. Řešení této otázky, jak z toho, co předem uvedeno bylo, jde, netvoří však předmět sporu tohoto.

Č. 5846.

Státní zaměstnanci: * Státnímu úředníku v prozatímním služebním poměru nepřísluší služební pořadí podle § 37 služ. pragm.

(Nález ze dne 7. září 1926 č. 18.006).

Prejudikatura: Boh. 3993 adm.

Věc: Dr. August J. v K. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran služebního pořadí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: V hodnostním seznamu pragmatikálních úředníků policejní služby na Slovensku, vydaném úřadem ministra pro Slov. podle stavu z 31. prosince 1924 byl st-l zařazen mezi úředníky VII. hodn. třídy na místo šesté a policejní rada Štefan G. na místě sedmém. Ke stížnosti Štefana G. podané podle 3. odst. § 39 služ. pragm., změnil ministr pro Slov. nař. rozhodnutím pořadí st-le tak, že jej zařadil na místo sedmé,